

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

De boekjes van A. HANS worden in alie scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat deze uitgave reeds aan Nr 344 is en veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden, bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

300. 't Portiertje van Roeselare — 301. De Kleine Tooneel-
speelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in
Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het wilde Land. —
306. De Wonderbare Redding. — 307. Naar Congo. — 308.
De Vrienden der Slaven. — 309. Fiere Margriet van Leuven.
310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. —
312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Tee-
kens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan.
— 316. De Heks van de Moeren. — 317. De Boschwachter
van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De
Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het
Cezin van den Visscher. — 322. De Wilde Cow-Boy. — 323.
Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen.
— 325. Kerstmis in de Sneeuw. — 326. Een angstig avont-
uur. — 327. De Reis in den nacht. — 328. De Zwarte Bende.
— 329. Het licht in de Wildernis. — 330. De dankbare sol-
daat. — 331. Een keer Wildstrooper. — 332. Het Wonder-
land. — 333. Het Verloren Testament. — 334. In veilige Ha-
ven. — 335. De wonderbare reis van schipper Bontekoe.
— 336. Een brutale feeks. — 337. Vaders vertrouwen. — 338.
De vlucht over de Schelde. — 339. Neels' avontuur. — 340.
De Zwarte Ruiters. — 341. De Held van Afrika. — 342.
De Pleegzoon van den Bedelaar. — 343. Het beleg van den
Ravenburg. — 344. Een avontuurlijke vakantie.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

UITGAVE A. HANS VAN DER MEULEN, CONTICH.

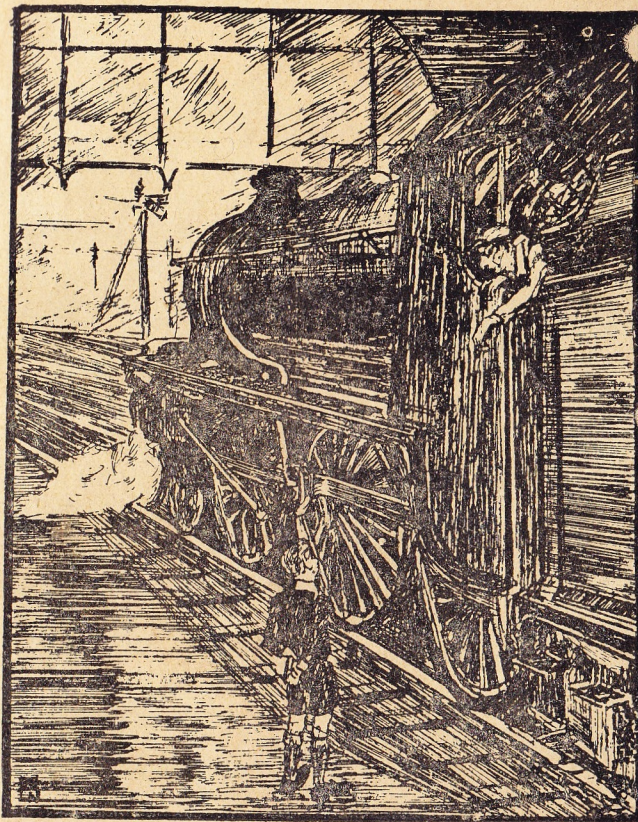
Drukkerij R. Van Geert, Baasrode.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 375.

A. HANS.

DE STIEFMOEDER

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich

DE STIEFMOEDER

I.

In een Engelsch station stond de sneltrein naar 't Zuiden gereed om te vertrekken. Een jongen scheen aandachtig de zware locomotief te bekijken. De machinist boog zich voorover en zei:

— Vriendje, ga wat achteruit, want dadelijk rijden we heen en ik zou niet willen, dat ge een toot kreeg, of een golf stoom.

't Sein werd gegeven... De locomotief floot, zuchtte en steunde, als zag zij tegen den langen tocht op, maar sleepte vlug de rij wagens in gang en zette snel aan...

— Hei, hei, wat doet ge? riep een ambtenaar. Er af... vlug!

Hij zag den knaap op de loopplank van het eerste passagiersrijtuig springen, en schrok geweldig. Moest die knaap verongelukken? Maar de waaghals opende een portier en verdween in den wagen. De trein was al buiten het station.

— Die deugniet! bromde de ambtenaar. Een die zonder kaartje wil **reizen**.

Hij ging haastig bij den stationsoverste.

— Mijnheer, er is daar een jongen op 't laatste oogenblik op den trein gesprongen en mee gereden, zei hij. En hij had voorzeker geen kaartje. 't Is een verdacht geval.

— Wat voor een jongen?

— Ik ken hem niet... Iemand van een jaar of veertien... Hij scheen me goed gekleed, maar hij had geen overjas aan en geen pet of hoed op. 't Lijkt dus wel iemand die ergens weggelopen is...

— In welken wagen is hij geklommen?

— In den eersten...

— Ik zal dadelijk naar Canterbury seinen, dan kunnen ze hem daar uit den trein halen en het geval onderzoeken. Die domme kinkel! Hij had kunnen vallen en onder de wielen vermord worden, zei de overste.

— Ik schrok vreeselijk. Ik riep nog, maar het was te laat. De bengel heeft gewacht, tot de treinwachter de kaartjes nagezien en de portieren gesloten had. De treinwachter stond bij het vertrek aan het midden van den **trein**...

— Ja, 't is zeker een vluchteling... maar ver zal hij niet **reizen**!

En de chef begaf zich naar het telegraafbureau. Intusschen stormde de trein door het land.

Vroeg viel de avond van den korten Winterdag. De lucht was al heel den dag betrokken geweest en nu begon het te sneeuwen. De machinist en de stoker keken scherp uit. Ze moesten goed op de seinen letten en het uitzicht werd thans belemmerd. Een machinist heeft een groote verantwoordelijkheid. Van zijn oplettendheid hangen zooveel levens af.

In het stadje Canterbury moest de trein voor het eerst stoppen. De machinist en de treinwachter waren verwonderd, dat de overste, eenige ambtenaren en twee politieagenten op het perron stonden.

En dadelijk werden al de deuren van den eersten reizigerswagen geopend.

— Er is op 't laatste oogenblik een jongen op den trein gesprongen; hij moet hier zitten! We hebben telegrafisch bericht gekregen, zei de chef.

Er zaten in den eersten wagen niet veel reizigers. Maar er was bij hen geen jongen. En niemand had hem gezien. Twee afdeelingen waren geheel ledig. De vluchteling kon in een daarvan gezeten hebben.

— Maar het is toch niet mogelijk dat hij onderwege van den trein gesprongen is, zei de overste.

— Ik heb bij de locomotief een knaap gezien,

vertelde de machinist. Ik heb hem nog gewaarschuwd, dat hij achteruit moest gaan.

De heele trein werd doorzocht, maar men vond den jongen niet. De overste gaf het sein tot vertrek.

— Misschien is die rakker toch uit den trein gesprongen en ligt hij ergens langs de lijn verongelukt. Dat zou vreeselijk zijn, sprak de chef. Ik zal de baanwachters waarschuwen. Wat mag dat voor een geschiedenis zijn?

Maar daar kwam een werkmán aangeloopt.

— Mijnheer, ik heb iemand over de schutting aan den overkant zien klimmen, zei hij. Ik was te ver, om hem nog te bereiken.

— Een jongen?

— Door de sneeuwvlokken kon ik hem niet zoo goed onderscheiden.

— Het moet de vluchteling zijn, meende de overste. Hij heeft dan zeker in een ledige afdeeling gezeten en is er uitgewipt voor de trein stil stond, en daar aan de andere zijde, over de sporen was hij dan gauw aan de schutting. Hij moet een rappe kerel zijn.

— We zullen een onderzoek in de stad doen, zei een der agenten.

't Was een heele beroering geweest in het station.

II.

Een paar uur van Canterbury, in een dal van het schoone graafschap Kent, stond de hoeve van baas Tinston.

— We zullen nu eens goed de wacht houden, zei de landbouwer tot zijn zoons Eddy en John. We moeten den dief betrappen. Verleden week twee schapen kwijt, eergisteren een zak appels en zes konijnen... het wordt te erg. En ze hebben vandaag in de buurt een vreemden kerel gezien, een zwerver... Ja, we moeten den fielt bij den nek grijpen...

— En dan zal ik hem eens ferm afranselen, voor we hem naar 't dorp brengen! verzekerde John. Dat heeft die gemeene dief dan al vast beet.

— Dat zou ik niet doen, sprak zijn zuster Emmy, een zestienjarig meisje. Waarom zoo wreed zijn...

— Medelijden met een dief, zeker!

— Ge moogt uw eigen rechter niet zijn!

— Dat zeg ik ook. Geen geweld, vermaande vrouw Tinston.

— Toe, toe, moeder... gij zijt te flauw en Emmy ook, beweerde de vader. Zoo'n zwerver weet heel goed, dat hij hier in den avond of den nacht geen zaken heeft. Maar dat volkje heeft

het op mij gemunt, omdat ik geen landloopers in de schuur wil. Sommige landbouwers nemen ze 's avonds in en geven hun eten. Dat noem ik de vagebonden aanmoedigen. Dat die kerels werken zooals ieder fatsoenlijk mensch. Dan behoeven ze niet langs de wegen te dolen.

— Ik houd straks de wacht, maar ik neem een fermen knuppel mee! hernam John. Door dat volk kan een mensch, als hij heel den dag hard gewerkt heeft, nog niet gerust in zijn bed liggen...

— Krijgen we den dief bij de kladden, dan dorsch ik er ook op! verzekerde Eddy. Dan kan zulk een zwerver het aan zijn kamaraden vertellen, hoe een schavuit hier ontvangen wordt. John heeft gelijk... we kunnen nog niet ongestoord slapen. En ik geeuw van vermoeidheid al is het pas acht uur. Maar zoo een heelen dag met de jagers mee trekken, valt niet mee.

— Had mijnheer Merris veel wild? vroeg vader.

— O, ja... Maar er schoot nog geen haas over voor mij. Toen we op 't kasteel kwamen stond mevrouw daar... En ge weet, hoe trotsch en gierig ze is! Mijnheer zou ons nog wel wat gegeven hebben, doch hij durft niet tegenover die feeks.

— Niet zoo heftig, zei vrouw Tinston. Mevrouw Merris is de vrouw van onzen eigenaar.

— Ik wou, dat mijnheer ze in Londen gelaten had, moeder! bromde Eddy. Ze bekijkt me net alsof ik zelf een vagebond ben. De eerste mevrouw was anders.

— Ja, dat weet ik wel, en ze wordt nog altijd betreurd, hernam moeder. Ze is waarlijk te vroeg gestorven. Ze was zoo goed voor de armen.

— Om haar is die arme Ben naar een strenge kostschool gestuurd, sprak Eddy. Mevrouw is zijn tweede moeder... hij zal wel dikwijls aan zijn eerste denken.

— Ja, met Ben Merris heb ik ook veel medelijken en ik denk dikwijls aan hem, zei vrouw Tinston. Maar ge moet toch op uw woorden letten, Eddy. Ge moogt mevrouw Merris geen feeks noemen.

— Ge zoudt dat buiten soms ook doen, sprak vader. En er zijn altijd overdragers. De nieuwe mevrouw is er juist een, om in haar nijd een pachter te doen verhuizen. En mijnheer Merris is de eigenaar van onze hoeve en ons land.

— Daarom moet ik ook met de jagers mee, willen of niet, gromde Eddy.

— Och, ge doet het gaarne genoeg, plaagde zijn zuster Emmy.

— Ja, als ik dan maar een haas kreeg... Het is hard, als ge den heelen buit binnen het jachthuis van 't kasteel ziet slapen. En morgen wordt de boel naar Londen gezonden... Mevrouw Mer-

ris zou een penny door bijten... In elk geval ben ik moe en nu kan ik in plaats van warm in bed te kruipen, in de koude schuur de wacht houden.

Er werd geklopt. Een knecht van het kasteel trad binnen.

— Goeden avond, zei hij. 't Is flink aan het sneeuwen... en 't is geen plezierige tocht dan naar hier...

— Tien minuten gaans... ge zult er niet van smelten, Dick, spotte Eddy.

— Emmy, mevrouw Merris was zeer ontevreden, omdat ge maar twaalf eieren gebracht hebt, hernam de knecht.

— We hadden er niet meer over. De kippen leggen zoo slecht, Dick.

— Toch wel meer dan een dozijn eieren...

— We hebben er zelf ook nodig, sprak moeder.

— Nu, mevrouw wil er nog een dozijn hebben... En ge weet, als ze haar zin niet krijgt is ze erg boos.

— Wij mogen zeker geen eieren eten! bromde Eddy.

Zijn moeder gaf hem een wenk om te zwijgen.

— Emmy, hoeveel eieren zijn er nog? vroeg ze aan haar dochter.

— Acht, moeder...

— John, ga er dan wat halen bij Henny! hernam moeder.

John keek zeer ontevreden, maar vertrok toch.

— Haast u wat! riep de knecht hem na. Als ik te lang weg blijf, krijg ik weer last...

Hij zette zich bij het vuur

— Veel wild gevangen vandaag, hé, Eddy? sprak hij.

— Ja... Ge zult er wel van smullen, Dick...

— Ja...

— Ik niet...

— O, ge zult ook wel een haasje knippen... Doe u maar niet zoo onschuldig voor! Maar pas op... Mevrouw Merris heeft gisteren nog den zoon van pachter Irkings aangeklaagd voor wild stroopen. Ze kwam hem tegen op den dorpsweg en ze heeft goede oogen. Ze zag, dat Tom Irkings wat verdoken hield onder zijn jas. Hij moest het toonen en het was een haas. Mevrouw Merris gebod hem het beest naar het kasteel te brengen... en nu zal hij nog een boete krijgen...

— En dat voor een onnoozelen haas... Morgen vertrekt er een kar vol naar Londen, zei Eddy.

— Mijnheer Merris zou zoo streng niet zijn, beweerde Tinston. Maar ja, dat de jongens het wild gerust laten!

— Dat zeg ik ook, voegde moeder er bij.

John kwam met de eieren terug. En Dick kon nu vertrekken.

— Zoo moet ik boodschappen doen voor mevrouw Merris, bromde John. En Dick blijft hier bij 't vuur zitten en zet een gezicht, alsof hij zelf heer is.

— Ge hebt die boodschap voor mij gedaan! zei moeder.

— We moeten zeker eieren tooveren voor mevrouw Merris, sprak Emmy.

— Och, een pachter moet nu eenmaal zijn heer en mevrouw naar de oogen zien, suste de pachteres.

— Laat ons naar de schuur gaan! stelde Eddy voor. Als de zwerver, die hier rondloopt, bij ons wil zijn, zal hij spoedig komen, liever dan in de sneeuw te dreutelen.

— Vooruit dan, John. Konden we hem betrappen!

— Wees toch voorzichtig, vermaande moeder.

— O, jongens zijn altijd zoo geweldig! oordeelde Emmy.

— We zullen zeker den dief moeten uitnoodigen om eens lekker te komen eten! spotte John.

— Straks kom ik ook. Moest ge nu iemand vangen, roep dan, zei vader.

De zonen verborgen zich dus in de donkere schuur en nestelden zich in het stroo.

III.

Ben Merris, de veertienjarige zoon van het kasteel, kwam langs den grooten weg van Canterbury naar het dorp. Hij had geen muts op en geen overjas aan en zijn kleeren waren al spoedig nat van sneeuw.

Zooals hij hier voort stapte, was hij uit de kostschool weggelopen. Een leeraar had hem opgesloten in een hok, omdat Ben zijn les niet kende. En Ben was door een venstertje gevlucht. Toen liep hij door den hof, klom over een muur en begaf zich naar het station. Hij wilde naar huis, Maar hij bezat geen geld voor den trein.

Langs het goederenkantoor geraakte hij binnen het station. Hij verborg zich een tijd achter een wagon. Hij wist, dat er te vier uur een trein vertrok, die te Canterbury stopte. En met dien trein wilde hij mee rijden! Maar dan kon hij er pas inspringen als de treinwachter de kaartjes nagezien had.

Ben bekeek de locomotief, maar zijn hart bonsde van spanning. Hij was bang, dat een ambtenaar hem zoo vragen, wat hij hier kwam doen. Men liet hem echter met rust, 't Was druk op dat laatste oogenblik. Alleen de machinist waarschuwde hem, dat hij achteruit moest gaan. Toen vertrok de trein. En Ben sprong vlug op

de loopplank van den eersten wagen. Hij opende het portier en, voorzichtig genoeg, sprong hij uit den trein, terwijl deze nog reed. Hij vluchtte over de lijnen en gejaagd beklom hij een schutting. Aan de andere zijde liet hij zich zakken.

Ben kende Canterbury. Hij was er jaren op school geweest. Hij moest de stad niet betreden, om den weg te bereiken, die naar het dorp leidde, waar zijn ouders woonden.

Zijn ouders! Maar het was een tweede moeder, die op het kasteel kwam, toen Bens ware moeder een jaar overleden was. Die stiefmoeder toonde zich streng voor Ben, en voor Jenny en Margret, zijn jongere zusters.

Ben dacht veel aan zijn goede, gestorven moeder. O, toen was het een ander leven. Nu kon hij dikwijls zijn drift niet beheerschen. Dan zei hij onbeleefde woorden tot zijn stiefmoeder... En hij werd toch ook dikwijls onrechtvaardig gestraft. De stiefmoeder kon hem niet verdragen. En zij zorgde er voor, dat Ben naar een strenge kostschool werd gestuurd.

Daar meende men, dat hij een stoute, bedorven jongen was. En hij werd er zoo behandeld. Altijd voelde hij dat men hem wantrouwde. 's Avonds lag hij dikwijls in zijn bed te schreien. Dan voelde hij zoo sterk het gemis aan zijn eerste, goede moeder. Toen was hij te Canterbury op school. Twee maal per week kwam hij naar

huis: 's Woensdagsnamiddags en van 's Zaterdags tot 's Maandags. Dat was heerlijk.

Alles veranderde na moeders dood, en vooral toen de tweede moeder in huis kwam. Vader was veel weg. Maar hoe had hij kunnen toelaten, dat de stiefmoeder hem naar die strenge kostschool zond?

Vader zei, dat Ben ongehoorzaam en opstandig was geworden. Op de school te Canterbury had hij vriendelijke meesters en goede kamaraden.

In de strenge kostschool scheen men bedorven, deugnieten van rijke families samen te brengen. En Ben had er geen vrienden. O, waarom moest moeder hem daar zenden, juist alsof hij ook een onwaardige jongen was!

Ben kon het er niet uithouden. Hij was nu gevlucht. Hij zou aan zijn vader smeecken om terug naar Canterbury te mogen. In de nieuwe kostschool kon hij niet leeren.

's Morgens moesten ze te zes uur opstaan. Dan begon weer het harde leven. De kinderen werden als gevangenen beschouwd. En er waren meesters die gemakkelijk sloegen. Vriendelijk waren ze nooit.

— We zullen u hier wel temmen, had de bestuurder eens gezegd.

— Ik ben toch geen wild dier, antwoordde Ben daarop.

Daarvoor moest hij een dag en een nacht in een donker hok blijven.

Wat had zijn stiefmoeder dan toch allemaal van hem aan dien bestuurder verteld?

Neen, in die school had hij geen lust om te leeren. Hij wilde zijn best doen, maar kon niet. En nooit meer vrij, altijd bewaakt en bespied... Hij moest er weg.

En nu stapte hij over de eenzame baan door de sneeuw. Eerst had hij een gevoel van vrijheid gehad, maar toen hij het dorp naderde, werd Ben weer angstig. Hoe zou de stiefmoeder hem ontvangen?

Ben durfde niet naar huis... Morgen zou hij bij het kasteel loeren en wel zijn vader zien uitgaan. Dan kon hij hem alleen spreken, zonder dat de stiefmoeder het bemerkte. En vader zou naar hem luisteren... Vader was toch een goede man...

Maar waar moest Ben dan vannacht blijven?

— In de schuur van Tinston kan ik wel slapen, diep in het hooi, dacht hij.

Hij wilde zich niet aan den boer en de boerin vertoonen, want die zouden hem naar het kasteel brengen.

Ben sloeg een zijweg in. En na een kwartier bereikte hij de boerderij. 't Was er stil... O, had hij nu maar in huis kunnen gaan. Hij kende

Eddy, John en Emmy zoo goed! Maar de pachter zou hem niet durven houden. Die was ook bang voor de nieuwe mevrouw van 't kasteel.

Dus in de schuur! Ben sloop er heen. Hij kende den weg! Hij had zoo dikwijls op de hoeve gespeeld.

Zacht opende hij een zijdeur; deze piepte toch. Ben voelde zich afgemat. In het hooi zou hij warm liggen en heerlijk slapen. Hij moest den weg zoeken op den tast... Wat leek de schuur nu hol en akelig!

Plots verscheen van achter een schutting een licht. Twee gedaanten sprongen nader. Ben gilte van schrik. Hij kreeg een slag met een stok op zijn hoofd en viel neer. Dan volgden er een paar schoppen tegen zijn lijf.

— Gemeene dief, nu hebben we u! klonk het. We zullen u eens lam rammelen. En dan zult ge alles bekennen, vagebond.

— Ik ben geen dief! schreeuwde Ben. Sla me toch niet!

— Nog liegen! Hier, schavuit... We zullen het u afleeren bij ons te komen.

En Ben voelde weer de trap van een laars in zijn lenden.

Hij werd suf... 't Was of alles om hem draaide. Was dat niet de stem van Eddy Tinston? Maar hij werd zoo vreemd, hij kon niet meer roepen...

— 't Is nu genoeg, John, zei Eddy. Ge moogt hem geen ongeluk doen. Laat ons eens kijken, wien we in de val hebben.

De zonen van Tinston meenden dus, dat ze den dief vast hadden. Eddy lichtte bij met de lantaarn...

— O, John... zie eens... 't lijkt Ben Merris wel! riep hij uit.

— Zijt gij niet wijs?

— Ja, hij is het...

— Wat zou Ben hier komen doen? Die zit ver weg op school.

— Ik zeg u, dat het Ben is!

— Hij lijkt er toch op...

De pachter had lawaai gehoord en kwam kijken, gevolgd door Emmy.

— Hebt ge den vagebond? vroeg vader. Ja, daar ligt hij! Wat is het voor een kerel?

— Ge hebt hem toch geen ongeluk gedaan? kreet Emmy.

— 't Is nog een jongen, hernam Tinston.

— 't Is Ben Merris! stamelde Eddy.

— Wat?

— Hij lijkt er toch op, herhaalde John, die nu zooveel praat niet meer had.

— Ja, vader, 't is Ben, zei Emmy. O, er is bloed aan zijn hoofd. Jongens wat hebt ge gedaan?

— Wel, gij lomperds, hebt ge Ben dan geslagen? vroeg vader nijdig.

— We dachten natuurlijk dat het de zwerver was, sprak John. Wie kon denken, dat Ben Merris hier zou binnen komen als een landlooper?

— Hij is bewusteloos, beweerde Emmy ontsteld.

— Nu staan we er goed voor, bromde Tinston. Ezels, om den zoon van onzen eigenaar zoo af te rammelen... Ik moest u zelf een pak slaag geven...

— Maar vader, konden wij weten dat het Ben was? stamelde John.

— Ge hebt toch oogen in uw hoofd! Ja, we staan er goed voor... Wat zal mijnheer Merris nu zeggen. En mevrouw? Zij zond Ben wel naar een verre school, maar ze zal toch niet kunnen verdragen, dat de jonker, zooals ze hem noemt, hier met een knuppel neergeslagen wordt. Het kan me de hoeve kosten. Is me dat een geschiedenis! De zoon van 't kasteel. Die hier in het stroo ligt... En ge hebt hem ferm geraakt.

— 't Is een schande! riep Emmy uit.

— Moet ge daarvoor twee zulke lange lumels zijn! bromde Tinston.

De landbouwer vergat, dat hij zijn zonen toegelaten had, den indringer af te ranselen.

— Laat ons Ben in huis brengen, zei Emmy.

O, waarom ook altijd zoo geweldig! Maar nu moeten we hier niet staan babbelen...

— Vooruit, neem Ben op! beval vader. 't Is een erge zaak!

Gedrieën droegen ze den knaap heen. Emmy ging voor met de lantaarn. In de koude buitenlucht kwam Ben wat tot bewustzijn. Hij kreunde, en stamelde:

— Eddy, niet slaan... ik ben geen dief...

— Hij heeft u herkend, zei Emmy.

— Waarom zei hij dan niet, wie hij was? knorde Eddy. Konden wij nu denken, dat Ben Merris hier 's avonds in de schuur zou sluipen?

Moeder verschrok ook erg, toen men den zoon van het kasteel binnen bracht.

— Maar wat is er nu toch gebeurd? vroeg ze angstig en verbaasd.

— De jongens hebben Ben voor een dief aanzien! antwoordde haar man.

— Maar hoe kwam hij dan in de schuur?

— Dat weten wij ook niet... Leg hem te bed in de kamer...

Ben sloeg de oogen op. Hij herkende de omstanders.

— Ik ben geen dief! stamelde hij.

— Neen, natuurlijk niet, sprak Tinston.

— Waarom slaan ze mij?

— De jongens verwachtten een dief... 't Is

een akelige vergissing. Maar wat kwaamt ge in de schuur doen.

— Ik ben weggelopen van school... ik wilde hier slapen...

— Arme jongen! Waarom zijt ge niet in huis gekomen? Hebt ge pijn? vroeg vrouw Tinston medelijdend.

— Mijn hoofd!

Emmy was al om water en een doek geweest. Ze wiesch de wonde uit.

— Zoudt ge niet om een dokter sturen, vader? vroeg ze.

— Ik moet naar 't kasteel... ik kan dat niet verborgen houden... maar 't is een akelige boodschap, zei de pachter.

— Ja, ga dadelijk! drong zijn vrouw aan. 't Is een jammerlijke vergissing. Maar waarom moeten de jongens zoo heftig zijn? Ik heb ze nog gewaarschuwd.

Eddy en John keken bedremmeld.

Emmy legde een verband om de wonde. Ben lag nu stil en sluimerde in.

— Naar 't kasteel... en ik kom daar met zulk nieuws! gromde Tinston. Lamme jongens... Den zoon van onzen heer afranselen...

Knorrig trok de pachter zijn jas aan. Hij vertrok door de sneeuw.

— Ge hebt hem zeker met den stok op het

hoofd geslagen? vroeg Emmy in de keuken aan haar broers.

— John deed het, zei Eddy

— En gij hebt hem geschopt, snauwde John. Ge moet nu niet alles op mij steken... We hoorden de deur piepen... We meenden dat de dief er was. Wie zou nu ook denken, dat Ben Merris er zou binnen treden, dat hij een vagebond was geworden?

— Ge moet niet dadelijk zoo geweldig zijn! vermaande Emmy. 't Is altijd van slaan en stampen!

— Laat ons hopen, dat het goed afloopt! sprak moeder. De arme jongen kon het zeker niet uithouden op school. Hij is er weggelopen zonder jas of muts. En dan door die sneeuw. Hij durfde niet naar het kasteel te gaan... O, had de eerste mevrouw dat moeten weten! Maar ik begrijp mijnheer Merris niet!

IV.

Mijnheer Merris zat in zijn werkkamer. Hij was den heelen dag op de jacht geweest. Dat was voor hem een groot vermaak. Nu had hij een paar brieven geschreven. Hij zat thans als in gedachten...

De kasteelheer keek naar een portret aan den muur. Het was dat van zijn eerste vrouw en vertoonde het beeld van een lieve dame.

Mijnheer Merris wendde 't gelaat af. 't Was of die dame hem verwijtend aankeek en hem vroeg:

— Wat hebt ge met Ben gedaan?

— Maar Ben is goed op die school, mompelde mijnheer Merris. Hij werd hier opstandig. Hij moet ook zijn tweede moeder gehoorzamen en haar eerbiedigen.

Ben opstandig? Vroeger had hij geen last met den jongen gehad. Bens eerste moeder was geduldig en hartelijk. De stiefmoeder had geen geduld en ze wilde heerschen in het kasteel. Ze was dikwijls onrechtvaardig.

— Maar ik kan toch niet altijd twist in huis hebben, zei mijnheer Merris bij zich zelf. Ik wil rust...

— Waarom liet ge Ben dan niet op de school te Canterbury? vroeg een inwendige stem. Hij kon daar ook blijven, zonder naar huis te komen... Kent gij die nieuwe school?

— Mijn vrouw zegt, dat de school heel goed is...

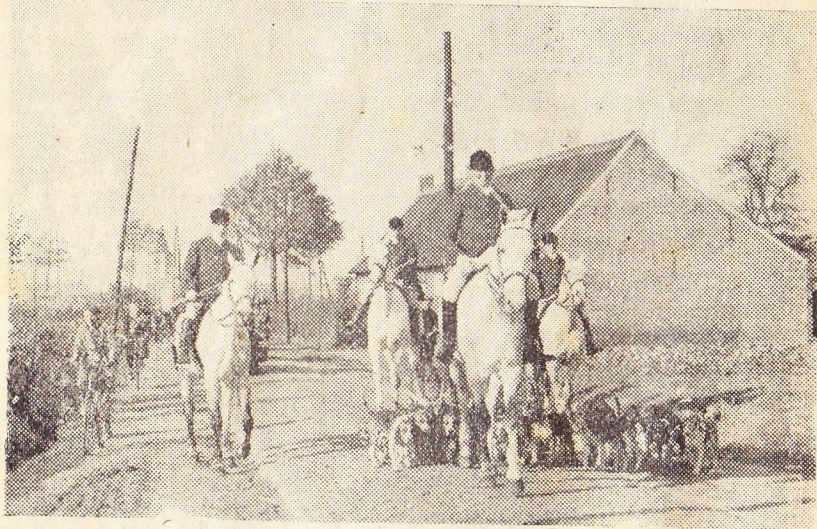
— Hebt gij dat zelf onderzocht? scheen de dame op het portret te vragen. En mag Ben niet meer thuis komen?

Mijnheer Merris had dikwijls van die gedachten en dan werd hij somber. Hij voelde, dat hij zijn jongen onrechtvaardig behandelde, maar wilde dit dan weg redeneeren...

Plots hoorde hij de schelle stem van zijn vrouw in de gang. Wat gebeurde er nu? Mijnheer Merris ging zien.

Mevrouw stond tegenover een man.

— Tinston, ge moet mijnheer 's avonds niet

Een jachtpartij.

lastig komen vallen. De dag is lang genoeg. En bovendien mijnheer heeft twee maal in de week een spreekuur. 't Kasteel is geen herberg.

— Maar mevrouw, het is voor een dringende zaak. stamelde de pachter, geheel verbouwe-

reerd, want hij kreeg den tijd niet, om zijn boodschap te doen en hij wist ook niet goed, hoe over dat ernstige geval beginnen.

Gelukkig, daar verscheen mijnheer.

— Tinston, wenscht ge mij te spreken? vroeg de heer Merris. Kom dan mee!

Mevrouw liep nijdig heen.

Tinston volgde zijn heer in de werkkamer.

— Ga zitten, Tinston, zei de eigenaar. Is er iets gebeurd?

— Ja, mijnheer... en ge moogt het ons niet kwalijk nemen... 't is een droevige vergissing...

— Zeg dan toch eerst, wat er voorgevallen is...

— Jonker Ben is bij ons op de hoeve ..

— Wat? Mijn zoon!

— Ja, mijnheer...

— Hoe is hij daar geraakt?

— Weggeloopt van school, denk ik...

— En waarom hebt ge hem dan niet meegebracht?

— Jonker Ben is gekwetst... maar de jongens meenden, dat ze met een landlooper te doen hadden... Gij weet, mijnheer, dat er bij ons gestolen is geworden...

— Ben is gekwetst... Heeft mijn zoon een ongeluk gekregen?

— Een ongeluk, eigenlijk niet... Hij kwam in de schuur... en mijn jongens hielden daar de

wacht, omdat er gestolen is geworden bij ons...

— Hebben uw jongens hem geslagen?

— Ja, mijnheer... O, het spijt ons allen... en ik was boos...

— Is Ben erg gewond? kreet mijnheer Mer-
ris angstig.

— Neen... aan het hoofd... Emmy heeft hem
verbonden... nu slaapt hij...

• Mijnheer Merris sprong op.

— Ik ga dadelijk mee! hernam hij, en het
was of er een snik door zijn stem schoot. Zeg me
de waarheid, Tinston, is Ben gevaarlijk gewond?
vroeg hij met nadruk.

— O, neen, neen, mijnheer...

— Ze sloegen hem op zijn hoofd!

— De jongens dachten, dat er een landlooper
binnen kwam...

— En moeten ze dien dan ook maar dadelijk
afranselen!

Mijnheer Merris maakte zich vlug klaar. Hij
zei niets aan zijn vrouw. Hij stapte met den pach-
ter mee.

— Ben bij u, zei hij. En de jongen ging in de
schuur... Wat heeft hij verteld?

— De jonker sliep dadelijk in...

— O, hij is bewusteloos?

— Neen, hij heeft gesproken, mijnheer...
maar niet veel...

Mijnheer Merris begon het gebeurde te be-

grijpen. Ben was zeker uit de school gevlucht,
maar durfde niet naar het kasteel komen. Als
een zwerver zocht hij een schuilplaats in een
schuur. En daar werd hij voor een dief gehouden.
De vader voelde schuld. Hij verweet zich zijn
zwakheid.

— Waar is mijn jongen? vroeg hij, toen hij
de woning van Tinston binnen trad.

De vrouw leidde hem naar de zijkamer, waar
een lamp met gedempt licht brandde.

De vader boog zich over zijn zoon en zijn hart
kromp ineen, toen hij het verbonden gelaat zag.

Ben werd wakker.

— O, vader! fluisterde hij, en strekte de hand
uit. Vader, vervolgde hij zacht, vergiffenis... o,
mag ik weer naar Canterbury op school? Ik zal
altijd braaf zijn...

— Ja, jongen, ja... en ge komt weer als vroe-
ger naar huis, antwoordde mijnheer Merris
schreiend.

Hij zond John om den dokter en zette zich
naast het bed.

— Vader... ik ben uit school gevlucht... ik
durfde niet dadelijk thuis komen... ik wilde u
morgen zien... ik kroop in de schuur van Tinston.

— Ja, jongen, ik begrijp alles... Lig nu maar
stil... Ik ben bij u... Niet meer spreken... dan
wordt ge gauw beter...

Vrouw Tinston stond daar ook. De anderen

bleven in de keuken. De dokter kwam een half uur later. Van John wist hij al, wat er gebeurd was. Hij onderzocht de wonde.

— Ik geloof niet dat het erg zal zijn, beweerde hij. Een goede zalf... en rust... Laat Ben hier blijven! Morgen zullen we verder zien.

Hij legde een nieuw verband, maar zei, dat Emmy goed haar best gedaan had.

Toen de dokter heen was, sprak mijnheer Merris tot Tinston:

— Ik ga nu even naar het kasteel, maar ik kom terug... en ik zal vannacht bij Ben blijven.

— Wil ik u vergezellen? vroeg de pachter.

— Neen, dat is niet noodig.

Vlug begaf mijnheer Merris zich naar huis. Mevrouw keek zeer ontevreden, maar vroeg toch nieuwsgierig wat er wel gebeurd was, dat hij, zonder iets te zeggen, zoo haastig met Tinston meeliep.

Mijnheer vertelde het.

— Dan moet ge die lompe kerels van Tinston eens streng straffen, zei mevrouw. Wat zijn dat voor Hottentotmanieren!

— Die jongens zijn te geweldig geweest, maar ze konden niet denken dat Ben in de schuur zou sluipen...

— En hoe opstandig van Ben om uit die school te vluchten!

— Welk een school! Het moet er erg zijn, als

Ben zoo wanhopig handelt. Te Canterbury was hij gaarne...

— Mijn neef is leeraar in die nieuwe school. Ben kon dus onder geen beter toezicht zijn.

— De jongen vlucht... Hij keert naar hier terug... Wat mij nog 't meest treft, is wel, dat hij niet naar huis durfde komen, en als een landlooper in een schuur kroop... Betsy, ik weet dat Ben tegen u meermalen brutaal was... Maar ik vraag u geduld met hem te hebben en vooral hem als een eigen kind te behandelen... Nu zal ik bij hem waken... God geve, dat het niet ernstig is met die wonde.

Mijnheer Merris regelde nog het een en ander. Zijn dochttertje was uit logeeren bij een tante, waar ze ook al liever verbleef dan hier...

— O, het moet bij ons anders worden, dacht de vader, terwijl hij zich naar de hoeve begaf.

Pachter Tinston bleef ook op. Ben ijldde soms en dan sprak hij over de school en over zijn moeder. Het was voor mijnheer Merris een angstige nacht. Hij bad voor zijn jongen. En eveneens Tinston voelde zich erg bekommerd. O, als Ben maar goed genas! Hij zou het vreeselijk vinden, moest de knaap sterven of een gebrek behouden en dat door de schuld van zijn zoons!

Mevrouw Merris zat alleen in haar rijk bemeubelde kamer. Ze dacht aan Ben. En ook zij werd somber. Was de jongen waarlijk zoo onhandelbaar geweest, als zij geklaagd had? Wilde ze hem toen niet weg hebben, om meer rust te genieten en veel uit te kunnen gaan? En was ze zelf ook niet driftig en ongeduldig?

't Was hier toch ook het huis van de kinderen die zoo vroeg hun moeder verloren.

Mevrouw Merris sliep dien nacht onrustig. Bang behoefde ze niet te wezen, want er waren knechten en meiden in huis. Maar ze voelde zelf verwijt. Ze werd dan beschaamd over haar houding. Eigenlijk had ze Ben onrechtvaardig beschuldigd. Ja, de jongen had wel eens onbehoorlijk geantwoord en ook gewrokt. Maar was zij, als tweede moeder, wel ooit echt vriendelijk geweest?

Den volgenden morgen waadde ze door de sneeuw naar de hoeve. Ben sliep nu rustiger. Zijn vader keek verwonderd op.

Zijn vrouw deed de deur dicht.

— Bernard, zei ze, ik heb vannacht weinig geslapen, maar veel nagedacht. En ik beken, dat ik met de kinderen niet goed gehandeld heb. Neen, Ben was niet zoo opstandig, doch ik kon weinig

verdragen. En ik vergat, dat ik de plaats van hun echte moeder zoo trouw en liefderrijk mogelijk moest innemen. Ik beloof u, dat het zal veranderen...

— O, Betsy, ik dank u daarvoor, sprak haar man ontroerd. En Ben zal u lief hebben.

Na eenigen tijd werd de knaap wakker.

— Waar ben ik? vroeg hij.

— Bij vader en moeder, antwoordde mevrouw Merris.

Ze boog zich over hem en gaf hem een kus.

— Ben, zei ze, ge zijt uit de school weg, en ge kunt weer naar Canterbury als vroeger en twee keer per week komt ge thuis... Ik was mis, toen ik u een oproerige jongen noemde...

Nu was Ben gelukkig. Hij wilde praten en vertelde hoe hij gereisd had.

— 't Was niet goed, maar ik kon ginder niet blijven, zei hij.

De dokter trad binnen.

— O, ik zie het al... hij is veel beter... 't Was gisteren wat verdooving en dat is over, sprak hij.

Na 't onderzoek stelde hij de ouders nog meer gerust en gaf hij toestemming om Ben te voeren. John en Eddy kwamen verlegen binnen. Ze moesten van hun vader vergiffenis vragen. Ben lachte hun echter toe.

De dokter vertelde, dat de veldwachter dien

morgen een zwerver aangehouden had, die gestolen kippen droeg.

— Maar hij heeft den man toch niet tegen den grond geranseld. Er zijn rechters om te straffen, voegde hij er bij en hij keek naar de zonen van den pachter.

Van 't kasteel kwam een rijtuig, om Ben te halen.

— 't Is een vergissing geweest, maar leer uw jongens toch dat geweld af, zei mijnheer Merris tot den pachter.

Ben begroette nu zijn huis met een overgelukkig gevoel.

In den namiddag kwam een knecht van de kostschool op het kasteel. Hij had onderwege nog al herbergen bezocht.

— De weggevlogen vogel zal hier wel zitten, zei hij tot Dick, die open deed. 't Is me een reis, hoor. En nu ik den deugniet terug kom halen, zult ge ons wel in een rijtuig naar Canterbury voeren. Er ligt wat klaar voor den vluchteling. Hij zal er van lusten. Mijnheer Peterson was woedend. Dat is de neef van mevrouw hier... Geef me ook een goed maal!

— Dronken kerels blijven aan de deur staan, sprak Dick. Ik zal mijnheer eens roepen.

— Durft ge zeggen dat ik dronken ben?

— Kalm nu maar!

— Jamaar, zeggen dat ik dronken ben... Ik heet Will Ventor... en ik ben bewaker op de kostschool. Als ze geen weg weten met de grootste deugnieten, roepen ze mij... En voor mij beven de schurken! Laat Ben maar eens komen... want natuurlijk is hij nu hier... ge zult hem zien beven, als hij voor mij staat. Hij zal voor de tweede maal niet weg loopen...

— Dat moet daar een fijne school zijn, als ze er mannen in dienst hebben als gij, hernam Dick.

— Een fijne school! Wij temmen de grootste rakkers... Roep Ben maar eens... Doch eer ik vertrek, moet ik eten... Is me dat een reis naar hier! Door de sneeuw sukkelen... Ik dacht, dat mijn voeten bevroren.

— Ik geloof, dat ge ze dikwijls in een herberg gewarmd hebt.

— Zou ik geen borrel mogen drinken tegen de koude? Maar maak nu voort, vlegel! Waar is Ben met zijn huichelachtig gezicht. Hij heeft ze achter de mouw. Dat zeggen al de leeraars! En mijnheer Peterson verwacht hem met ongeduld. Opgesloten worden en dan door een venstertje vluchten. En hij moet op den trein gesprongen zijn. In het station zit er voor hem ook nog wat op!

Mijnheer Merris verscheen en merkte nu, welke knechten men op die kostschool had.

— Ja, de jonge heer Merris is hier, maar keert niet terug, zei hij. Ik zal u naar de stad laten brengen. Zeg aan den bestuurder dat ik hem schrijf.

— De rakker mag van geluk spreken, dat hij niet meer in handen valt van mijnheer Peterson. Hij zou geboet hebben... Wegvluchten!

— 't Is al goed, hernam mijnheer Merris.

Hij wilde niet dat die kerel onderwege in herbergen zou kletsen en liet hem daarom terug brengen.

Mijnheer Merris schreef aan den bestuurder en ging naar Canterbury met den stationsoverste en de politie spreken. 't Geval van den geheimzinnigen reiziger was nu opgeklaard en kon den doofpot in.

Ben was na een week hersteld. Hij keerde naar de school te Canterbury terug en, als hij thuis kwam, ondervond hij dat ook een stiefmoeder zeer liefderijk kan zijn.

En goede tweede moeders zijn er gelukkig heel veel.